RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

advies 79.760/1/V
van 25 augustus 2026

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de voorwaarden en procedure om een licentie om een televisieomroepnetwerk aan te bieden en de bijbehorende zendvergunningen te verkrijgen’

‡LW-CFI[OEFBD-HJHGAVT‡

Op 9 juli 2026 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Brussel en Media verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd tot 25 augustus 2026,* een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de voorwaarden en procedure om een licentie om een televisieomroepnetwerk aan te bieden en de bijbehorende zendvergunningen te verkrijgen’.

Het ontwerp is door de eerste vakantiekamer onderzocht op 18 augustus 2026. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Brecht STEEN en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, Steven LIERMAN, assessor, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Pieter AERTGEERTS, auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 25 augustus 2026.

*

* Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege verlengd wordt met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juni en 15 augustus.

‡LW-CFI[OEFBD-HJHGAVT‡

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt tot het vaststellen van de voorwaarden en de procedure voor het verkrijgen van een licentie om een televisieomroepnetwerk aan te bieden en van de bijbehorende zendvergunningen. Het ontwerp beoogt uitvoering te geven aan het gewijzigde[1] decretale kader vervat in het decreet van 27 maart 2009 'betreffende radio-omroep en televisie' (hierna: het Mediadecreet) en voorziet in een nieuwe regeling voor televisieomroepnetwerken.

Hoofdstuk 1 (artikel 1) bevat een aantal definities.

Hoofdstuk 2 betreft de procedure voor het verkrijgen van een licentie als aanbieder van een televisieomroepnetwerk. De artikelen 2 en 3 bepalen dat de Vlaamse minister, bevoegd voor de media, een oproep in het Belgisch Staatsblad bekendmaakt voor welk pakket van frequentiekanalen een aanvraag om een licentie te verkrijgen kan worden ingediend en welke informatie door de administratie en de regulator ter beschikking zal worden gesteld. De artikelen 4 tot 7 regelen de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor de aanvraag. De artikelen 8 tot 10 bepalen het verloop van de procedure. Overeenkomstig de artikelen 11 en 12 wordt de licentie toegekend na een vergelijkende toets, overeenkomstig de in het ontwerp bepaalde criteria. Artikel 13 regelt de jaarlijkse vergoeding voor het gebruik van een pakket van frequentiekanalen. De artikelen 14 tot 16 regelen de schorsing en opheffing van de licentie.

Hoofdstuk 3 betreft de procedure voor de toekenning van zendvergunningen. De artikelen 17 tot 19 bepalen de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor aanvragen van zendvergunningen en voor wijzigingen daarvan. Artikel 20 regelt de vergoedingen voor zendvergunningen en voor wijzigingen daarvan. De artikelen 21 en 22 bepalen in welke gevallen de regulator een zendvergunning kan schorsen of opheffen.

Hoofdstuk 4 (artikelen 23 en 24) regelt de duur van de licenties en de bijbehorende zendvergunningen.

Hoofdstuk 5 (artikelen 25 en 26) betreft de gegevens die in de zendvergunning moeten worden vermeld en de plaats waar de zendvergunning moet worden bewaard.

Hoofdstuk 6 (artikelen 27 tot 29) bevat overgangs- en slotbepalingen. Het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2008 'betreffende de voorwaarden en procedure voor het verkrijgen van een licentie voor het aanbieden van een radio- of televisieomroepnetwerk en de

[1] Zie het decreet van 10 juli 2026 'tot wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat betreft de radio-omroeporganisaties'.

‡LW-CH[OEFBD-HJHGAVT‡

bijbehorende zendvergunningen' wordt opgeheven. De licenties en de bijbehorende zendvergunningen die zijn toegekend op basis van het voormelde besluit blijven van kracht onder de voorwaarden waaronder ze zijn verleend. Op die bestaande vergunningen zijn enkel bepaalde artikelen van het te nemen besluit van toepassing.

RECHTSGROND

3. De artikelen 2 tot 12, 14, 15, 23 (in zoverre dat betrekking heeft op de duur van de licentie) en 24 van het ontwerp vinden rechtsgrond in artikel 201, § 1, tweede lid, van het Mediadecreet.

De artikelen 13 en 16 van het ontwerp vinden rechtsgrond in artikel 202, tweede lid, van het Mediadecreet.

De artikelen 17 tot 19, 21, 22, 25 en 26 van het ontwerp vinden rechtsgrond in artikel 193, § 3, van het Mediadecreet.

Artikel 20 van het ontwerp vindt rechtsgrond in artikel 196 van het Mediadecreet.

Voor de artikelen 27 en 28 van het ontwerp, waarbij het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2008 wordt opgeheven en wordt voorzien in een overgangsregeling, wordt de rechtsgrond ten dele geboden door de voormelde decretale bepalingen en kan ten dele worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid die de Vlaamse Regering ontleent aan artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 'tot hervorming der instellingen', gelezen in samenhang met de voormelde decretale bepalingen.

4. In zoverre artikel 23 van het ontwerp betrekking heeft op de duur van de zendvergunningen die bij de licentie horen, herneemt het wat reeds voortvloeit uit artikel 193, § 3, tweede lid, van het Mediadecreet, gelezen in samenhang met wat artikel 23 van het ontwerp bepaalt over de duur van de licentie. Aangenomen dat het voor de begrijpelijkheid van de ontworpen regeling wenselijk is om ook de duur van die zendvergunningen te vermelden, zou in artikel 23 van het ontwerp moeten worden bepaald dat de licentie wordt uitgereikt voor vijftien jaar en dat, "overeenkomstig artikel 193, § 3, tweede lid, van het decreet van 27 maart 2009", de bijhorende zendvergunningen worden uitgereikt voor vijftien jaar, zodat geen verwarring kan bestaan over de juridische basis voor de duur van die zendvergunningen.

5. De artikelen 203 tot 205 van het Mediadecreet, waarnaar eveneens wordt verwezen in de rubriek 'Rechtsgronden' in de aanhef, vormen geen rechtsgrond voor het ontwerp.

‡LW-CFI[OEFBD-HJHGAVT‡

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

6. De vermeldingen in de rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef moeten in overeenstemming worden gebracht met wat is uiteengezet in de opmerkingen 3 tot 5. Bijgevolg moet in het tweede streepje een verwijzing worden toegevoegd naar artikel 196 van het Mediadecreet, moet meer specifiek worden verwezen naar de artikelen 201, *§ 1, tweede lid*, en 202, *tweede lid*, van het Mediadecreet, en moeten de verwijzingen naar de artikelen 203, 204 en 205 van het Mediadecreet worden weggelaten. Tevens moet telkens gewag worden gemaakt van de datum van “10 juli 2026” in plaats van “xx”.

Artikel 10

7. In artikel 10, vijfde lid, van het ontwerp wordt bepaald dat als de regulator binnen de gestelde termijn geen beslissing neemt, de licentie niet wordt toegekend. Aldus wordt een beroep gedaan op het procedé van de stilzwijgende beslissing.

Al kan dat procedé niet geheel worden afgekeurd wanneer de stilzwijgende beslissing in het voordeel van de betrokkene is, moet toch worden opgemerkt dat aan een stilzwijgende besluitvorming een aantal nadelen zijn verbonden. Zo is een dergelijk procedé in de eerste plaats niet bevorderlijk voor de rechtszekerheid, al was het maar omdat een schriftelijke beslissing ontbreekt, wat tot bewijsproblemen aanleiding kan geven, en de stilzwijgende beslissing in beginsel niet op dezelfde wijze zal worden meegedeeld of bekendgemaakt als uitdrukkelijk genomen beslissingen, met alle gevolgen van dien voor de kenbaarheid en de aanvechtbaarheid van dergelijke stilzwijgende beslissingen. Meer bepaald houdt het procedé van de stilzwijgende beslissing hierdoor ook grotere risico’s in voor een schending van de belangen van derden die op een impliciete, doch daarom niet minder verstrekkende wijze, in het gedrang kunnen komen. In de tweede plaats kan het procedé van de stilzwijgende beslissing in strijd komen met het algemeen belang, in zoverre een dergelijk procedé tot gevolg kan hebben dat impliciet beslissingen worden genomen zonder dat daarmee een zorgvuldige voorbereiding en afweging van alle betrokken belangen gepaard gaat. Ten slotte zijn die beslissingen uiteraard niet formeel gemotiveerd, wat de wettigheidscontrole erop kan bemoeilijken.

Artikel 13

8.1. Artikel 13 van het ontwerp bepaalt dat de licentiehouder vanaf het eerste volle kalenderjaar een jaarlijkse vergoeding betaalt om een pakket van frequentiekanalen te gebruiken. Die vergoeding bestaat uit een vast bedrag van 350 euro en een variabel bedrag van 2% van de schijf van bruto-inkomsten boven het geïndexeerde bedrag van 12.000.000 euro tot 20.000.000 euro en 5% van de schijf van bruto-inkomsten boven het geïndexeerde bedrag van 20.000.000 euro.

‡LW-CH[OEFBD-HJHGAVT‡

Overeenkomstig artikel 202, eerste lid, 5°, en tweede lid, van het Mediadecreet is die vergoeding bedoeld voor het gebruik van de benodigde frequentiekanalen en moet ze objectief gerechtvaardigd, transparant en niet discriminerend zijn.

8.2. Opdat die vergoeding daadwerkelijk als een retributie kan worden beschouwd, moet ze evenwel de geldelijke vergoeding zijn van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingsplichtige, individueel beschouwd, en moet ze een louter vergoedend karakter hebben, zodat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag dat de heffingsplichtige verschuldigd is.[2] Bij gemis van een zodanige verhouding verliest de retributie haar vergoedend karakter en wordt ze van fiscale aard. Zoals de Raad van State al eerder heeft opgemerkt, kan de financiering van het algemeen overheidstoezicht op de houders van een vergunning (of, in dit geval, een licentie) middels retributies niet zonder meer worden afgewenteld op die houders.[3] Ten slotte moet, wanneer het bedrag van een retributie voor een bepaalde categorie van heffingsplichtigen hoger is, dat hogere bedrag worden verantwoord door een verhoogde dienstverlening ten aanzien van die categorie.[4]

8.3. In zoverre de in artikel 13 van het ontwerp bepaalde vergoeding een variabele component van 2% van de schijf van bruto-inkomsten boven het geïndexeerde bedrag van 12.000.000 euro tot 20.000.000 euro en 5% van de schijf van bruto-inkomsten boven het geïndexeerde bedrag van 20.000.000 euro bevat, rijst de vraag of het aldus vastgestelde bedrag nog wel een vergoedend karakter heeft voor een door de overheid verstrekte dienst, aangezien er op het eerste gezicht moet van worden uitgegaan dat de dienstverlening vanwege de overheid niet toeneemt door het louter genereren van hogere inkomsten door de heffingsplichtige. Het is met andere woorden de vraag of de terbeschikkingstelling van een pakket van frequentiekanalen de overheid meer kost naargelang de inkomsten van de licentiehouder kleiner of groter zijn en of de door de overheid verstrekte dienst in waarde toeneemt voor de heffingsplichtige.

Indien het variabele gedeelte van de vergoeding als een belasting zou worden gekwalificeerd, heeft dat tot gevolg dat het legaliteitsbeginsel inzake belastingen, vervat in de artikelen 170, § 1, en 172, tweede lid, van de Grondwet, erop van toepassing is.[5] Hieruit vloeit voort dat de decreetgever zelf alle wezenlijke elementen dient vast te stellen aan de hand waarvan de belastingschuld van de belastingplichtigen kan worden bepaald, zoals de aanwijzing van de belastingplichtigen, de belastbare materie, de heffingsgrondslag, de aanslagvoet en de eventuele belastingvrijstellingen. Deze elementen worden noch in artikel 202 van het Mediadecreet, noch in een andere decretale bepaling geregeld.

---

[2] GwH 19 november 2015, nr. 162/2015, B.5.

[3] Zie onder meer adv.RvS 62.825/3 van 5 maart 2018 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 13 juli 2018 'tot wijziging van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren in het kader van de zesde staatshervorming', *Parl.St.* Vl.Parl. 2017-18, nr. 1555/1, 54-55, opmerking 27; adv.RvS 66.659/1/3 van 25 oktober 2019 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het programmadecreet van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap van 13 december 2019 'bij de aanpassing van de begroting 2019', *Parl.St.* Vl.Parl. 2019-20, nr. 151/1, 48-49.

[4] GwH 24 oktober 2019, nr. 156/2019, B.4.4.

[5] Voor een vergelijkbare herkwalificatie met betrekking tot een door de centra voor de technische keuring van voertuigen verschuldigde vergoeding, zie RvS 2 april 2019, nr. 244.095, *Belgische Staat*, nrs. 34.2 en 34.3.1.

‡LW-CH[OEFBD-HJHGAVT‡

Indien niet kan worden aangetoond dat ook de variabele component van de vergoeding een vergoedend karakter heeft, en dat het aldus vastgestelde bedrag een tegenprestatie is van een door de overheid verleende dienst,[6] zal voor het aannemen van een dergelijke regeling voorafgaandelijk in een decretale basis moeten worden voorzien, aangezien die vergoeding dan als een belasting moet worden beschouwd, en zal het voorontwerp van decreet dat daarin beoogt te voorzien nog voor advies aan de Raad van State moeten worden voorgelegd.[7]

8.4. Voor zover bij decreet een belasting zou worden ingevoerd op de inkomsten van de licentiehouders, zal rekening moeten worden gehouden met het bevoegdheidsrechtelijke *ne bis in idem*-beginsel in fiscale zaken, dat vervat is in artikel 170, § 2, tweede lid, van de Grondwet en de wet van 23 januari 1989 'betreffende de in artikel 170, §§ 1 en 2, van de Grondwet bedoelde belastingbevoegdheid'. Indien de belasting op de inkomsten van de licentiehouders wat betreft de belastbare materie, de belastingplichtige en de belastingbijdrage in essentie identiek zou zijn[8] aan de bestaande federale inkomstenbelasting, zou die belasting immers in strijd zijn met de eerstgenoemde grondwetsbepaling.[9]

8.5. Daarenboven moet de Vlaamse Regering, bij het vaststellen van de in artikel 202, tweede lid, van het Mediadecreet vermelde vergoeding artikel 42 van het Europees wetboek voor elektronische communicatie[10] in acht nemen. Uit die bepaling vloeit onder meer voort dat de lidstaten weliswaar de gebruiksrechten voor radiospectrum kunnen onderwerpen aan vergoedingen die een optimaal gebruik van die middelen waarborgen, maar dat zij ervoor moeten zorgen dat die vergoedingen objectief gerechtvaardigd, transparant en niet-discriminerend zijn, in verhouding staan tot het beoogde doel en rekening houden met de algemene doelstellingen van dit wetboek, en dat de toepasselijke vergoedingen worden vastgesteld op een niveau dat efficiënte toewijzing en gebruik van radiospectrum garandeert.[11]

8.6. Gevraagd op welke wijze is voldaan aan de voorwaarden vermeld in de opmerkingen 8.2, 8.4 en 8.5, antwoordde de gemachtigde als volgt:

> "Artikel 13 van het voorontwerp bevat geen nieuwe bepaling. Een gelijkaardige regeling is reeds opgenomen in artikel 18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2008 betreffende de voorwaarden en procedure voor het verkrijgen van een licentie voor het aanbieden van een radio- of televisieomroepnetwerk en de bijbehorende zendvergunningen. Het enige verschil bestaat erin dat het forfaitaire bedrag werd

[6] Zie GwH 22 november 2006, nr. 172/2006, B.17-B.22.

[7] Zie ook adv.RvS 69.399/3 van 14 juni 2021 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Vlaamse Regering van 2 juli 2021 'tot wijziging van diverse besluiten over radio-omroep', opmerking 4.1; adv.RvS 79.023/3 van 28 april 2026 over een voorontwerp dat heeft geleid tot het decreet van 10 juli 2026, *Parl.St.* Vl.Parl. 2025-26, nr. 852/1, 135-135, opmerking 3.1.

[8] VAN DE VIJVER A., *Een verkenning van de grondslagen van het Ne Bis In Idem beginsel in het Belgisch belastingrecht*, Brussel, Larcier, 2015, 88, 152-153 en 191-192 (nrs. 75, 127 en 156); VAN DE VIJVER A., '*Ne bis in idem* in het Belgisch belastingrecht: rechtsspreuk of algemeen rechtsbeginsel?', *RW* 2014-15, (1162) 1176.

[9] Zie ook adv.RvS 69.399/3, opmerking 4.2.

[10] Richtlijn (EU) 2018/1972 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 'tot vaststelling van het Europees wetboek voor elektronische communicatie'.

[11] Zie ook adv.RvS 79.023/3, *Parl.St.* Vl.Parl. 2025-26, nr. 852/1, 136, opmerking 3.2.

‡LW-CH[OEFBD-HJHGAVT‡

geïndexeerd en dat voortaan ook in een toekomstige indexatie van het forfaitaire bedrag wordt voorzien.

De vergoeding waarin artikel 13 van het voorontwerp voorziet, vindt haar rechtsgrond in artikel 42 van het Europees Wetboek voor elektronische communicatie (hierna: EWEC), gelezen in samenhang met de overwegingen 100 tot en met 102, en voldoet aan de voorwaarden van die bepaling. De uitgangspunten vervat in voornoemd artikel en voornoemde overwegingen zijn niet nieuw. Zij gaan terug op de Machtigingsrichtlijn van 2002, die reeds voorzag in de mogelijkheid om, naast administratieve bijdragen, vergoedingen op te leggen voor het gebruik van radiofrequenties en nummers als middel om een optimaal gebruik van deze goederen te waarborgen.[12]

Artikel 42, lid 1 van het EWEC staat de lidstaten toe gebruiksrechten voor radiospectrum te onderwerpen aan vergoedingen die een optimaal gebruik van deze schaarse middelen waarborgen. De bepaling beperkt dergelijke vergoedingen echter niet tot een vergoeding voor het gebruik van het spectrum. Zij sluit dus niet uit dat een vergoeding mede strekt tot de financiering van de werkzaamheden van de onafhankelijke mediaregulator, mits de vergoeding objectief gerechtvaardigd, transparant, niet-discriminerend en evenredig is met het nagestreefde doel.

Overweging 100 bevestigt uitdrukkelijk dat het EWEC het doel waarvoor de opbrengsten van dergelijke vergoedingen worden aangewend, onverlet laat. De Uniewetgever vermeldt expliciet dat deze vergoedingen kunnen worden gebruikt voor de financiering van de werkzaamheden van de nationale regelgevende instanties en andere bevoegde instanties, voor zover deze werkzaamheden niet volledig via administratieve bijdragen worden gefinancierd. Hieruit volgt dat het EWEC een onderscheid maakt tussen de rechtsgrond van de vergoeding en de aanwending van de opbrengst ervan. De omstandigheid dat de opbrengst mee wordt aangewend voor de financiering van de werkzaamheden van de Vlaamse Regulator voor de Media is dus niet onverenigbaar met artikel 42. Overwegingen 100 tot en met 102 bevestigen voorts dat de vergoedingsregeling moet bijdragen aan een efficiënt gebruik van radiospectrum als schaars goed. Daarbij mogen de lidstaten rekening houden met de economische waarde van het spectrum, de marktomstandigheden en de kosten die verbonden zijn aan de voorwaarden waaronder de gebruiksrechten worden verleend. De overwegingen bevatten geen vereiste dat de vergoeding beperkt moet blijven tot de individueel toerekenbare toezichtskosten van de licentiehouder.

De vergoeding waarin artikel 13 van het voorontwerp voorziet, strekt enerzijds tot vergoeding van de exclusieve toekenning en het gebruik van radiofrequenties als schaars goed en dient anderzijds ter financiering van de toezichtstaken van de Vlaamse Regulator voor de Media met betrekking tot deze gebruiksrechten. Beide elementen sluiten aan bij de doelstellingen van artikel 42 en de overwegingen 100 tot en met 102 van het EWEC.

De verenigbaarheid met artikel 42 vereist evenwel dat de vergoeding objectief gerechtvaardigd, transparant en niet-discriminerend is:

- De vergoeding is objectief gerechtvaardigd, omdat zij verbonden is aan de toekenning en het behoud van exclusieve gebruiksrechten voor frequenties. Wat in lijn ligt met de doelstelling van het EWEC.

[12] *Voetnoot in het citaat van de gemachtigde*: Overweging 32 en artikel 13 van de Richtlijn 2002/20/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 maart 2002 betreffende de machtiging voor elektronische-communicatienetwerken en -diensten.

‡LW-CH[OEFBD-HJHGAVT‡

- De regeling is transparant. De verschuldigde vergoeding, de berekeningswijze en de toepassingsvoorwaarden worden vooraf bij besluit vastgesteld, zodat de licentiehouders de financiële gevolgen van de toekenning en het behoud van hun gebruiksrechten vooraf kunnen kennen. Daarnaast is het ontwerpbesluit vooraf aan een raadplegingsprocedure onderworpen, zodat belanghebbenden de gelegenheid hadden hun opmerkingen kenbaar te maken. De raadplegingsprocedure is georganiseerd en afgerond. Er zijn geen opmerkingen ontvangen.
- De regeling is niet-discriminerend. De berekeningswijze geldt op identieke wijze voor alle licentiehouders.

De regeling van de Vlaamse Gemeenschap sluit bovendien aan bij de praktijk op de andere bestuursniveaus. Ook de federale overheid en de andere gemeenschappen verbinden aan de toekenning van gebruiksrechten op spectrum eenmalige en/of jaarlijkse gebruiksrechten.

De redenering [met betrekking tot de kwalificatie als belasting of retributie], volgens welke een variabel onderdeel van een vergoeding impliceert dat er sprake zou zijn van een belasting en waarvoor een decretale rechtsgrond vereist zou zijn, wordt niet gevolgd. Uit de rechtsleer en recente rechtspraak blijkt immers dat de omstandigheid dat een gedeelte van de vergoeding variabel is en wordt berekend op basis van de bruto-inkomsten van de licentiehouder, op zichzelf niet volstaat om een vergoeding te kwalificeren als belasting.”

8.7. De verantwoording van de gemachtigde kan worden gevolgd wat betreft de vereisten in artikel 42 van het Europees wetboek voor elektronische communicatie inzake het objectief gerechtvaardigd, transparant en niet-discriminerend karakter van de vergoeding.

Anders is het evenwel voor het vereiste dat de vergoeding in verhouding staat tot het beoogde doel, vervat in dezelfde richtlijnbepaling, alsook voor het internrechtelijke vereiste van het louter vergoedend karakter, met andere woorden het bestaan van een redelijke verhouding tussen de kostprijs of de waarde van de verstrekte dienst en het bedrag van de vergoeding.

De omstandigheid dat een gedeelte van de vergoeding variabel is en wordt berekend op basis van de bruto-inkomsten van de licentiehouder, impliceert weliswaar nog niet dat de vergoeding moet worden gekwalificeerd als een belasting, maar ook dat variabele gedeelte moet in verhouding staan tot de kostprijs of de waarde van het ter beschikking gestelde pakket van frequentiekanalen. Op dat punt moet de verantwoording nog worden aangevuld. Indien dat niet mogelijk is, moet de berekeningswijze van de vergoeding worden aangepast om alsnog aan de voormelde voorwaarde te voldoen.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

Greet VERBERCKMOES Jeroen VAN NIEUWENHOVE

‡LW-CFI[OEFBD-HJHGAVT‡